ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Litoměřice, Zítkova 677/9, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2005, čj. 15335/110/04, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2007, čj. 15 Ca 130/2005 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.
II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2005, čj. 15335/110/04, kterým došlo k zamítnutí odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 31. 3. 2004, čj. 40160/04/196911/6682 č. 1040000100. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů – ve znění účinném v době vydání napadeného správního rozhodnutí – (dále též „zákon o daních z příjmů“), a § 46 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „daňový řád“), vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 73908 Kč. Žalobce jako žalobní bod uvedl, že napadené správní rozhodnutí vychází z nesprávného závěru, že žalobcem předložený posudek znalce P. T. není relevantním důkazem ve smyslu § 24 odst. 10 zákona o daních z příjmů.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2007, čj. 15 Ca 130/2005 - 23 byla žaloba zamítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud dospěl k závěru, že znalecký posudek předložený žalobcem vycházel toliko ze soupisu škod na majetku při povodni v srpnu 2002, který jako svůj interní doklad vyhotovil žalobce. Znalec tedy neměl při vypracování posudku k dispozici žádná zjištění, z nichž by mohl

ověřit žalobcem tvrzenou existenci a rozsah škody způsobenou povodní. Ve skutečnosti tedy pouze provedl ocenění hodnoty věci, které byly uvedeny v interním dokladu žalobce a nikoliv stanovení výše škody vzniklé v důsledku povodně. Navíc žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem uváděl, že si škodu vyčíslil sám. Z toho je dle názoru krajského soudu zřejmé, že před odstraněním následků povodně zjišťování existence a rozsahu škody na majetku, žalobce pojišťovna ani soudní znalec neprováděli. Kromě toho nelze vycházet ani z údajů uvedených žalobcem, neboť ten v daňovém řízení předložil dva soupisy škody, v nichž vyčíslil újmu způsobenou povodní dvěma značně odlišnými způsoby. Výši škody byl povinen doložit daňový subjekt, který podle § 31 odst. 9 daňového řádu prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Jestliže tedy znalecký posudek ze dne 14. 4. 2004, č. 4703 není posudkem ve smyslu § 24 odst. 10 zákona o daních z příjmů, správce daně nemusel zpochybňovat závěry v něm uvedené jinými důkazními prostředky. Naopak bylo na daňovém subjektu, aby předložil takový posudek pojišťovny nebo soudního znalce, který by takovému zákonnému ustanovení odpovídal. To však žalobce neučinil. Odvolací orgán tedy dle závěru krajského soudu nepochybil, když dotyčný znalecký posudek „neosvědčil jako důkaz“ a při přezkoumání správnosti a zákonnosti platebního výměru k němu nepřihlížel.

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení tohoto rozsudku. Uvádí, že P. T. zpracoval znalecký posudek jako znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, se specializací na movité věci. Tomuto znalci tak nepřísluší, aby posuzoval, zda škoda na majetku byla zapříčiněna živelní pohromou a jaké konkrétní věci mohla tato událost zničit či poškodit. Smyslem § 24 odst. 10 zákona o daních z příjmů je vyčíslení ceny zničených nebo poškozených věcí a není v rozporu se zákonem, pokud znalec toto vyčíslení učiní na základě sdělení stěžovatele. Navíc je přirozené, že při dané události nelze znalci věci předložit. Znalecký posudek je jedním z důkazních prostředků podle § 31 odst. 4 daňového řádu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména znovu poukázal na to, že znalec P. T. neměl při vypracování posudku k dispozici žádná zjištění, z nichž by mohl ověřit stěžovatelem tvrzenou existenci a rozsah škody, která mu byla způsobena povodní. Znalec provedl ocenění hodnoty věcí uvedených v interním dokladu stěžovatele. Navíc nelze vycházet ani z těchto podkladů, neboť stěžovatel v daňovém řízení předložil dva odlišné soupisy škody. Proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v rozsahu stížních námitek, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení zjištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění nákladů daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 24 odst. 2 písm. l) téhož zákona výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také škody vzniklé v důsledku živelných pohrom.

V § 24 odst. 10 zákona o dani z příjmů je pak v prvé větě definován pojem „živelná pohroma.“ O tom, že se jedná o uplatnění výdajů z titulu takové události, nebyly v daném případě žádné pochybnosti. Podle věty druhé téhož ustanovení výše škody musí být doložena posudkem pojišťovny, a to i v případě, že poplatník není pojištěn, nebo posudkem soudního znalce.

Stěžovateli je nutno přisvědčit, že úkolem posudku znalce je vyčíslení výše škody, tedy v daném případě ocenění věcí poškozených nebo zničených živelní pohromou (povodní). Znalec ani často již nemá předmětné věci v době zpracování posudku k dispozici a jeho úkolem není ani posuzovat příčinnou souvislost mezi živelní událostí a škodou. Znalec P. T. v předloženém posudku ocenění škody údajně způsobené povodní provedl. Je tedy nutno tento posudek přinejmenším formálně považovat za posudek soudního znalce ve smyslu § 24 odst. 10 věty druhé zákona o daních z příjmů.

Stěžovatel dále správně uvedl, že i posudek dle tohoto ustanovení je důkazním prostředkem ve smyslu § 31 odst. 4 daňového řádu. Je však na správním orgánu a následně i na soudu ve správním soudnictví, aby takovýto posudek, stejně jako jiný důkaz hodnotily. U odborného posudku se jedná nejen o zhodnocení, zda posudek není nelogický, např. pro vnitřní rozpornost, ale především zda vychází z ověřených skutkových podkladů. Tak tomu u zmíněného posudku není. Sám stěžovatel v průběhu správního řízení předložil dva podklady, ve kterých bylo provedeno nejen odlišné vyčíslení škody, ale byly zde zejména i odlišnosti ve výčtu věci, které byly povodní zničeny a poté „zlikvidovány." Za této situace není možné dovodit, byť byl zpracován posudek soudního znalce, že stěžovateli se podařilo prokázat výši škody způsobené povodní a tedy výši předmětných výdajů (nákladů). K povinnosti poplatníka prokázat výdaje (náklady) viz zejména § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, srov. též § 31 odst. 9 daňového řádu. Proto byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), byť zdejší soud, pokud se týká samotného hodnocení posudku z pohledu § 24 odst. 10 zákona o daních z příjmů, nikoli však dalších shora uvedených skutečností, vycházel z částečně odlišného právního názoru.

Úspěšnému žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady spojené s řízením o kasační stížnosti nad rámec běžných výdajů nevznikly. Proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nebyla přiznána (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu